SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 17 DECEMBER 1936

SLEETJE RIJDEN MET MOEDER

NAMBO'S KERSTPRESENTJE

Een schat gevonden

Steven at mosselen met schelpen en al

TOCH WAS HIJ GOEDHARTIG

HEEL ver weg, ergens in Afrika, waar het steeds zo verschrikkelijk warm is en de negers wonen, leefde eens een jongetje, dat — zoals vanzelf spreekt — ook een negertje was. Dat negerjongetje heette Nambo.

De beste vriend, dien Nambo had, was Mombo, een hondje, dat hij eens voor zijn verjaardag van zijn vader gekregen had.

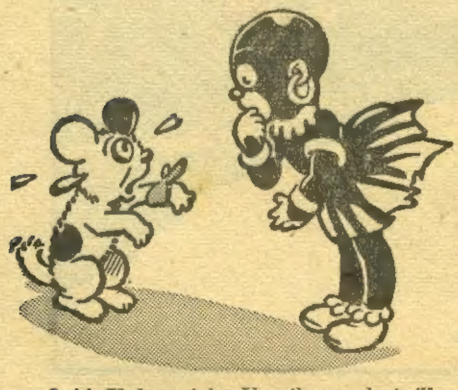
Op een goede dag zei Nambo tot Mombo:

„Over een dag of vier hebben we al Kerstmis — waarmee zou ik moeder dan eens verrassen?"

„Een zoeten jongen," antwoordde Mombo. „Je weet toch zeker wel, dat zij steeds zo graag een zoeten jongen zou willen hebben. Ten minste, dat hoor ik haar dikwijls zeggen!"

„Ja, maar dan zou moeder twee jongetjes hebben!" riep Nambo uit, want hij had nooit begrepen, dat moeder hém bedoelde, wanneer ze zei, dat ze zo graag een zoeten jongen zou willen hebben. „Neen," ging Nambo voort. „Ik heb iets veel beters voor moeder op het oog. Ik heb gehoord dat damestassen van krokodil in de mode komen — alle echte dames moeten er eentje hebben, naar ik vernam!"

„Je kon wel eens gelijk hebben,"

„Oei! Ik ben ziek. Ik wil naar huis!" klaagde Mombo.

Nambo haalde het deksel van de mosselenton.

vond Mombo. „Want je moeder heeft helemaal geen zakken in haar kleren en dames, die geen zakken in haar kleren hebben, dragen de dingen die ze nodig hebben, in een tas bij zich. Maar waar zou je moeder een tas voor nodig hebben?"

„Hoor eens, Mombo, dat weet ik ook niet. Dat is haar zaak," antwoordde Nambo. „Maar waar haal ik zo'n tas vandaan?"

„Als 't een tas van krokodil moet zijn, geloof ik zeker, dat ik je wel de weg kan wijzen!" zei het verstandige hondje. „Ik weet ergens een rivier, die propvol krokodillen zit; daar zal ook wel zo'n krokodiltas tussen zitten. En anders zou ik niet weten waar we zo'n ding vandaan moesten halen."

„Laten we maar onmiddellijk op weg gaan naar jouw krokodillenrivier," stelde Nambo voor, en de twee vrienden begonnen zo hard ze konden te rennen.

Eerst ging het dwars door het grote oerwoud en vervolgens door de dorre woestijn, totdat het tweetal eindelijk aan het moeras kwam, waar het tussen het hoge riet krioelde van de krokodillen.

Midden in het lauw-warme, drabbige water lag een stokoude krokodil, die helemaal groen was op zijn rug en er bijna als een drijvende boomstam uit zag. Maar toen die oude knaap even gapen moest en zijn muil wijd open sperde, waren al zijn vervaarlijk grote, spitse tanden duidelijk te zien.

Nambo naderde de krokodil, hoewel hij hem op het eerste gezicht al niet goed lijden mocht, en zei tot hem:

„Goededag, meneer Krokodil — kunt u me ook zeggen, of hier ook krokodiltassen te vinden zijn? Ik wou er een met Kerstmis aan mijn moeder geven."

De krokodil opende zijn ene oog en keek den kleinen negerjongen daarmee slaperig aan. Toen bromde het dier:

„Kom wat dichterbij — ik kan niet verstaan wat je zegt."

Nambo deed een pas voorwaarts en herhaalde toen, wat hij zoëven gezegd had. Maar opnieuw bromde de krokodil:

„Kom wat dichterbij — dat piepstemmetje van jou is bijna niet te verstaan!"

Nambo keek eens voorzichtig rond. Neen, die krokodil beviel hem in 't geheel niet. En als een krokodiltas op hem leek, zou moeder zo'n ding ook niet bevallen.

Maar Mombo, wie het begon te vervelen en wie het gedraal helemaal niet beviel, kwam naar voren en snauwde:

„Zet dan je oren open, domme krokodil, wanneer je horen wilt wat Nambo zegt!"

Hap! — Op hetzelfde ogenblik klapte de krokodil zijn lange kaken op elkaar in een poging om Mombo te grijpen. Als het hondje niet met een geweldige zet achteruit gesprongen was, zou de krokodil het voor zijn middageten verorberd hebben, doch nu was het alleen maar Mombo's linkervoorpoot, die een schrammetje van een der krokodillentanden kreeg.

„Oei-oei!" jankte Mombo, terwijl hij op drie poten weghinkte. „Wat 'n onuitstaanbare krokodil is dat! Oei! Ik wil naar huis. Ik wil naar huis!"

Nu, dat wilde Nambo eigenlijk ook wel, en dus liepen ze allebei zo snel ze konden van het krokodillenmoeras weg.

Mombo huilde en klaagde zo, dat Nambo een stuk van zijn rokje afscheurde en met dat lapje het gekrabde pootje verbond. Maar het hondje wilde niet meer verder gaan.

„Ik ben ziek en ik ga misschien wel dood!" klaagde het dier, terwijl het in het gras ging liggen. „O, die krokodil heeft bijna m'n

hele poot afgebeten! Draag me, Nambo, want ik wil naar huis toe."

Nambo, het goedhartige negerjongetje, probeerde ook werkelijk zijn kleine vriendje te dragen, maar daar de Afrikaanse zon zo heel warm scheen (want in Afrika is het met Kerstmis ook erg warm) en Mombo flink zwaar woog, kwam het tweetal nu maar langzaam vooruit. Ten slotte begonnen Nambo's knieën te knikken en toen legde de jongen zijn hondje in het gras neer, terwijl hij zuchtte :

Trots als een koning zat Nambo op de rug van Steven Struis.

„Ik kan niet meer! Er zit niets anders op, dan maar een ander geschikt Kerstcadeautje voor moeder te bedenken! Ik wil niets meer van een krokodiltas weten!"

„Oei, wat ben ik ziek! Ik kan niet meer lopen!" steunde onderhand Mombo....

En toen kwam daar juist Steven Struis aangelopen!

„Zou jij me niet willen helpen Mombo dragen?" vroeg Nambo aan Steven Struis. „Hij is erg ziek en een krokodil heeft hem gebeten."

Nu is Steven Struis wel een bovenste beste ziel, maar hij is ook een ontzaglijk gulzige smulpaap, die van alles eet; van schuimtaartjes tot paardenhoeven.

„Daarginds staat een grote ton mosselen," antwoordde Steven. „Ik kan het deksel niet van de ton krijgen — maar als jij die ton voor me kunt openbreken, zodat ik in de gauwigheid even al die heerlijke mosselen oppeuzelen kan, zal ik jullie allebei op mijn rug brengen waarheen je maar wilt!"

Voor Nambo, die een handig ventje was, bleek het maar een klein kunstje te zijn, om even het deksel van de mosselton te halen, en toen begon Steven Struis al die vele mosselen met schelpen en al op te eten, totdat de grote ton geheel leeg was.

„Dat smaakte best," zei Steven, toen hij klaar was. „Daar zou je trek in een stevige maaltijd van krijgen!"

Ja, ik moet zeggen, hij had wel wat men „een struisvogelmaag" noemt!

Intussen was Mombo in de ledige ton gekropen, waarin hij zich behaaglijk nestelde.

„Draag me nu zo maar naar huis," beval hij Steven.

En deze nam de ton op zijn rug, hield die dan met zijn lange hals goed vast en liep, gevolgd door Nambo, naar de woning van de beide vriendjes.

Toen ze daar aangekomen waren, riep het negerjongetje uit:

„Maar ik heb nog geen Kerstpresentje voor moeder!"

„Dat's niets!" antwoordde Steven en hij zette Mombo met ton en al op de grond. „Ga maar even op mijn rug zitten, Nambo. Ik weet ergens een grote schat liggen, dan gaan we daar vlug heen, om die te halen."

„Is dat een echte schat?" vroeg Nambo, toen hij op Steven's rug klauterde. „En zou je denken, dat we hem vinden kunnen?"

„Natuurlijk, malle jongen!" antwoordde de wijze struisvogel. „En ik zal je hem helpen vinden, omdat je mij al die heerlijke mosselen hebt laten eten."

Daar reed Nambo op Steven's rug heen, zielsblij dat hij een schat ging vinden. Steven liep en liep met Nambo op zijn rug, en vier dagen lang vernam niemand meer iets van het tweetal.

Mombo jankte om zijn baasje, dat verdwenen was, totdat op de vijfde dag de roep door het hele negerdorp ging: „Nambo komt! Hij is een deftig en rijk man geworden! Komt allen kijken naar Nambo en naar Steven Struis!"

Ook Nambo's moeder hoorde die kreten. Ze kwam uit haar hut gehold en stond verstomd — ja, daar was werkelijk haar zoontje, dat dagenlang zoek was geweest!

Trots als een koning zat Nambo op de rug van Steven Struis. En prachtig aangekleed als hij was! Gehele nieuwe kleren had het ventje, dat achter zich een heleboel pakken en balen op Steven's rug meevoerde, aan.

„Ik heb een schat gevonden, moeder," riep Nambo zijn moeder toe. „Toen is Steven Struis met mij en de schat naar de grote stad, waar ook witte mensen wonen, gehold — heel ver hier vandaan — en daar hebben we alles gekocht wat vader en u en ik nodig hebben. — Hier heeft u het mooie Kerstcadeau, dat ik voor u heb meegebracht!"

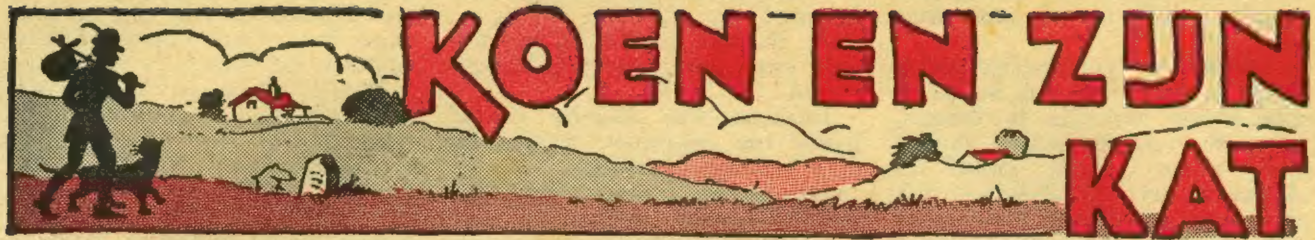
Hij reikte moeder een korf toe, die helemaal vol koek en taart en andere lekkernijen was, en vervolgens gaf hij haar een grote rol kleurig gestreepte stof, zoals Nambo's moeder zich steeds gewenst had.

En Nambo's ouders kregen zoveel van hun zoontje, dat ze van alles voortaan genoeg hadden voor hun gehele leven.

* * *

Ja, er zal wel nooit een negerjongetje geweest zijn, dat zijn ouders met Kerstmis zoveel moois gegeven heeft als Nambo, die met behulp van Steven Struis een grote schat vond.

KOEN EN ZIJN KAT

Fluks sprong de kat toe en legde het deksel op de ton, waarin zojuist de rattenkoning terecht gekomen was. „Wat voer jij daar uit, poes?" vroeg Koen, die juist bij toeval voorbij kwam.

Daar verscheen opeens weer de fee en zei tegen den jongen: „In deze ton ligt de rattenkoning. Nu hij eindelijk gevangen is, moet jij er zelf maar voor zorgen, dat hij hier ver vandaan komt, Koen."

Toen gaf Koen het bevel, dat de dienaren van den sultan de ton naar het strand zouden rollen, om haar daar aan de golven prijs te geven. En zo verdween de rattenkoning eindelijk voor goed.

De sultan liet Koen bij zich roepen en, nadat de jongen verschenen was, sprak de vorst: „Ik heb vernomen, dat je kat het land van de ratten bevrijd heeft. Nu zal ik je heel rijk maken."

Het allereerste liet de sultan de beste klerenmakers komen, die kostbare zijden gewaden voor Koen vervaardigen moesten. De jongen was weldra rijk gekleed, gelijk een prins van den bloede.

Nadat Koen in vol ornaat gestoken was, leidde de sultan hem in de troonzaal, waar ze zich op twee troonzetels zetten. Toen verkondigde de vorst wat Koen en zijn kat gedaan hadden.

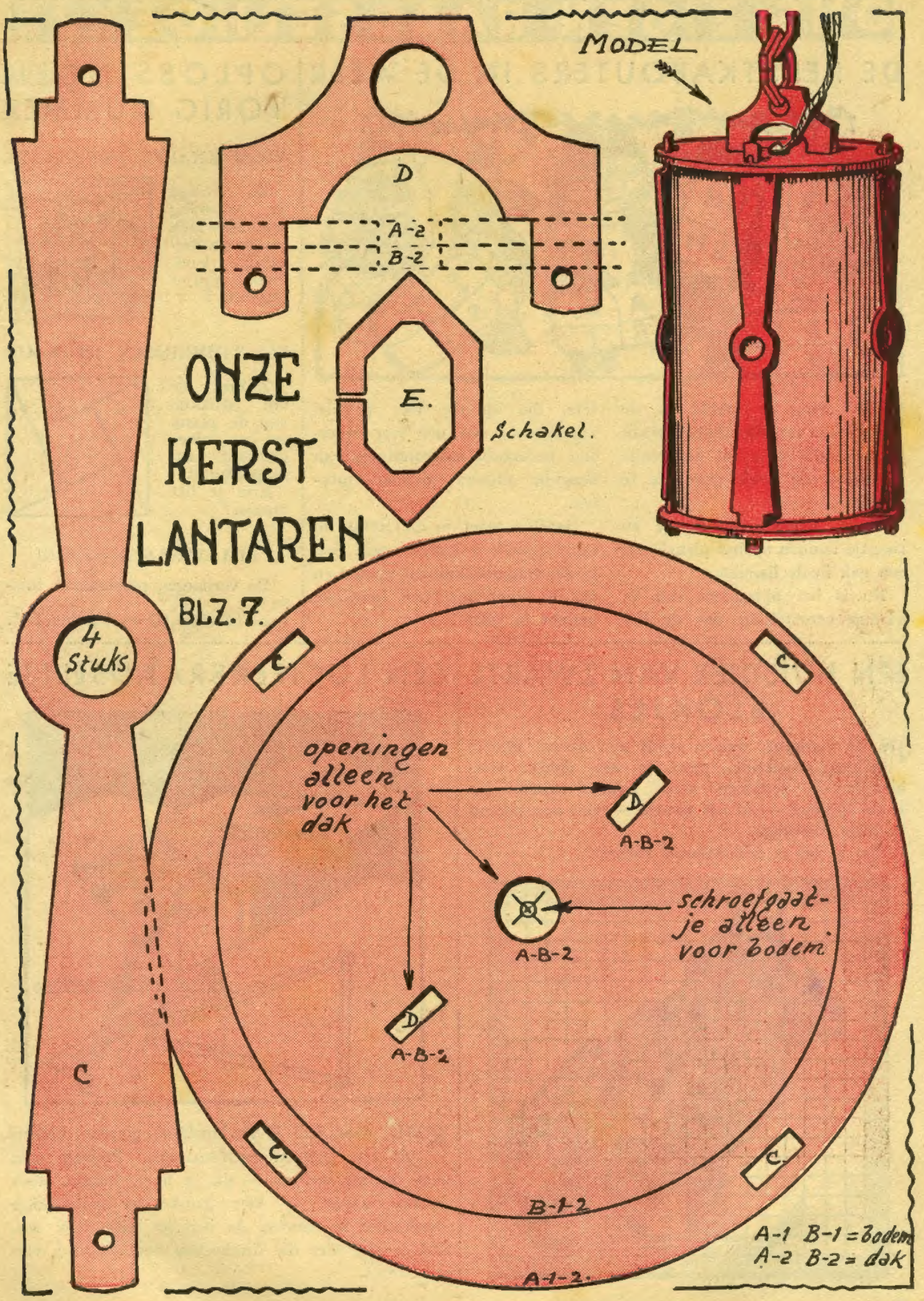
„En nu kun je van al mijn schatten zoveel nemen, als je wilt. Kies zelf maar uit, waar je lust in hebt," sprak de sultan vervolgens tot Koen, nadat zij in de schatkamer gegaan waren.

Hoewel Koen het nu zo goed had als een prins, droomde hij toch veel van Elisa in zijn slaap, en wanneer hij wakker was, moest hij steeds aan zijn verblijf bij den burgemeester denken.

Ten slotte kreeg de jongen zulk een heimwee, dat hij besloot er den sultan over te spreken. „Ik verlang er zo naar mijn vrienden terug te zien. Mag ik terugreizen, om ze te bezoeken?" vroeg hij.

ONZE
KERST
LANTAREN
BLZ. 7.
MODEL
D
A-2
B-2
E.
Schakel.
4 Stuks
C
C.
openingen alleen voor het dak
D
A-B-2
schroefgaatje alleen voor bodem
A-B-2
D
A-B-2
B-1-2
A-1-2.
A-1 B-1 = bodem
A-2 B-2 = dak

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

DE KERSTKABOUTERS IN DE WEER

Met man en macht is de familie van Kerstkabouters in de weer, om voor het naderende Kerstfeest de goede gaven in te pakken.

Vader, moeder, dochtertje en zoontje houden op het plaatje elk een pak in de handen.

Nu is het bijzondere van de aardige voorstelling, dat de letters, die op die vier pakken voorkomen, een uit vier woorden bestaande aankondiging van heuglijk nieuws vormen moeten.

Daartoe moet je die letters in een bepaalde volgorde lezen. Zou je die volgorde kunnen vinden en dus in staat zijn het heuglijke bericht te lezen ?

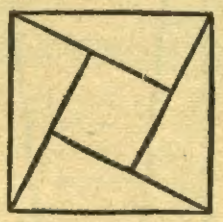
OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

VOOR KNAPPE TEKENAARS

Zo moest de tekening eruit zien. Heb je alle ontbrekende loodrechte lijntjes ingevuld ?

DE TIMMERMAN IN NOOD

Ziehier de vijf stukken van de plank tot een zuiver vierkant aaneengeplaatst.
Kon je het vinden ?

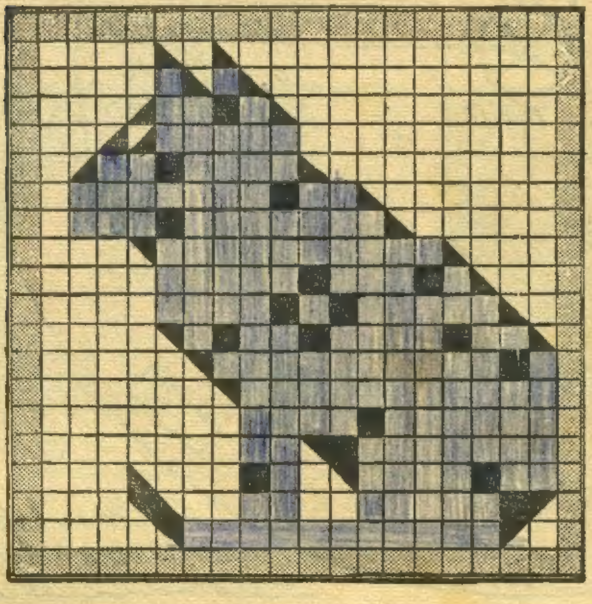
PLAATSNAMEN-REBUS

De verborgen plaatsnaam luidde :
Dendermonde (D en der mond e).

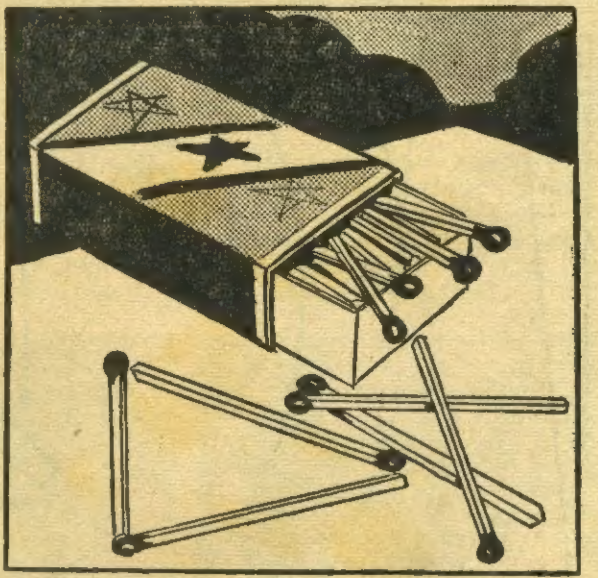
EEN HUISDIER VAN ZWARTE BLOKJES

In dit vierkant, waarin reeds een aantal zwarte blokjes voorkomt, moet je een aantal vierkantjes op zodanige wijze zwart maken, dat je de silhouet — of het zwarte — van een bekend huisdier verkrijgt.

Zou je dat in orde kunnen maken ?

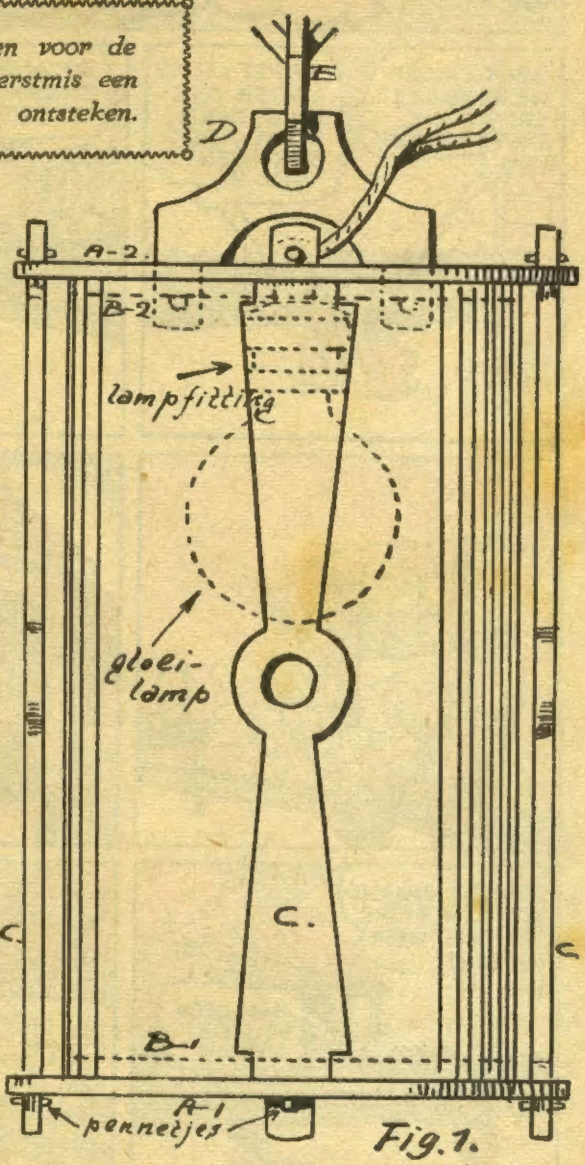
EEN LUCIFERSRAADSELTJE

Kijk, daar heb je zes lucifers, gewone lucifers uit een gewoon lucifersdoosje. Probeer eens met die zes lucifers — die je noch buigen, noch breken moogt — vier gelijke en gelijkzijdige driehoeken te vormen. Je begrijpt natuurlijk wel, dat je alle vier die driehoeken tegelijkertijd vormen moet.

ONZE KERSTLANTAREN

De handigen, de werkers onder ons, gaan nog even voor de feestdagen aan het zagen en schilderen, om met Kerstmis een gezellig Kerstlantarentje in onze woning te kunnen ontsteken.

WE hebben nog ruim een week de tijd, om eens een aardig lantarentje te maken, dat in de gang of in de huiskamer de Kerststemming aanmerkelijk verhogen zal.

Het lantarentje wordt van figuurzaaghout (bijvoorbeeld perenhout) ter dikte van ongeveer vier millimeter, en van perkamentpapier vervaardigd.

Op bladzijde 5 zie je rechts bovenaan, hoe het er uitziet, wanneer het kant en klaar is, met dien verstande echter, dat de kleur niet bepaald rood behoeft te zijn.

Het allereerst tekenen we figuur C, links op bladzijde 5, met behulp van calqueerpapier, v i e r m a a l op het hout over, waarna we deze vier stukken, die het dak van de lantaren met de bodem verbinden moeten, met de figuurzaag uitzagen,

Het gat in het midden wordt eveneens uitgezaagd, terwijl we de twee gaatjes in de uiteinden van elk stuk òf uitzagen òf uitboren.

Voor de bodem calqueren we de grote cirkel A—1 (rechts op bladzijde 5), met de vier rechthoekjes C, en daarnaast de kleine cirkel B—1, echter zonder de figuurtjes in het midden, over. Dan zagen wij de beide schijven uit, om ten slotte in A—1 de vier rechthoekjes C langs de omtrek uit te zagen.

De kleinste schijf (B—1) bevestigen we nu door middel van een schroefje in het hart midden op de grootste schijf (A—1). De bodem is nu gereed.

Voor het dak trekken we opnieuw de twee schijven A 2 en B 2 naast elkaar op het hout over, maar nu tekenen we er bovendien de rechthoekjes D en de grote cirkel in het midden in.

Nadat ook deze beide schijven gezaagd zijn, worden de rechthoekjes C en D en het cirkeltje in het midden uitgezaagd.

Het hengsel D (in het midden boven van blz. 5) trekken we op het hout over en zagen het, met het grote gat bovenaan en de twee kleine gaatjes onderaan, uit.

Thans gaan we het stuk perkamentpapier voor het lantarenscherm op maat snijden. Het moet ongeveer 42 cm. lang en 23.3 cm. breed zijn. We spannen het rondom de binnenste schijven B-1 en B—2 en kunnen — indien we dit nodig oordelen — de uiteinden een weinig over elkaar heen vallend met plaksel aan elkaar bevestigen.

De ketting, waaraan we de lantaren ophangen, bestaat uit houten schakels, E, waarvan het model op bldz. 5 staat. Links is de schakel even doorgezaagd, opdat we de schakels een weinig uitbuigen kunnen, wanneer we ze tot een ketting in elkaar haken. De onderste schakel wordt op deze wijze ook even voorzichtig uiteengebogen, ten einde hem in het grote, bovenste gat van het hengsel D te laten grijpen.

Wanneer alles nu zover gereed is, gaan we alle houten onderdelen — na ze met fijn schuurpapier mooi glad te hebben geschuurd — een kleurtje geven.

Het model op blz. 5 is rood gekleurd, doch je hoeft je hieraan niet te houden. Voor Kerstlantarentjes zijn goudbrons of zilverbrons ook heel geschikt.

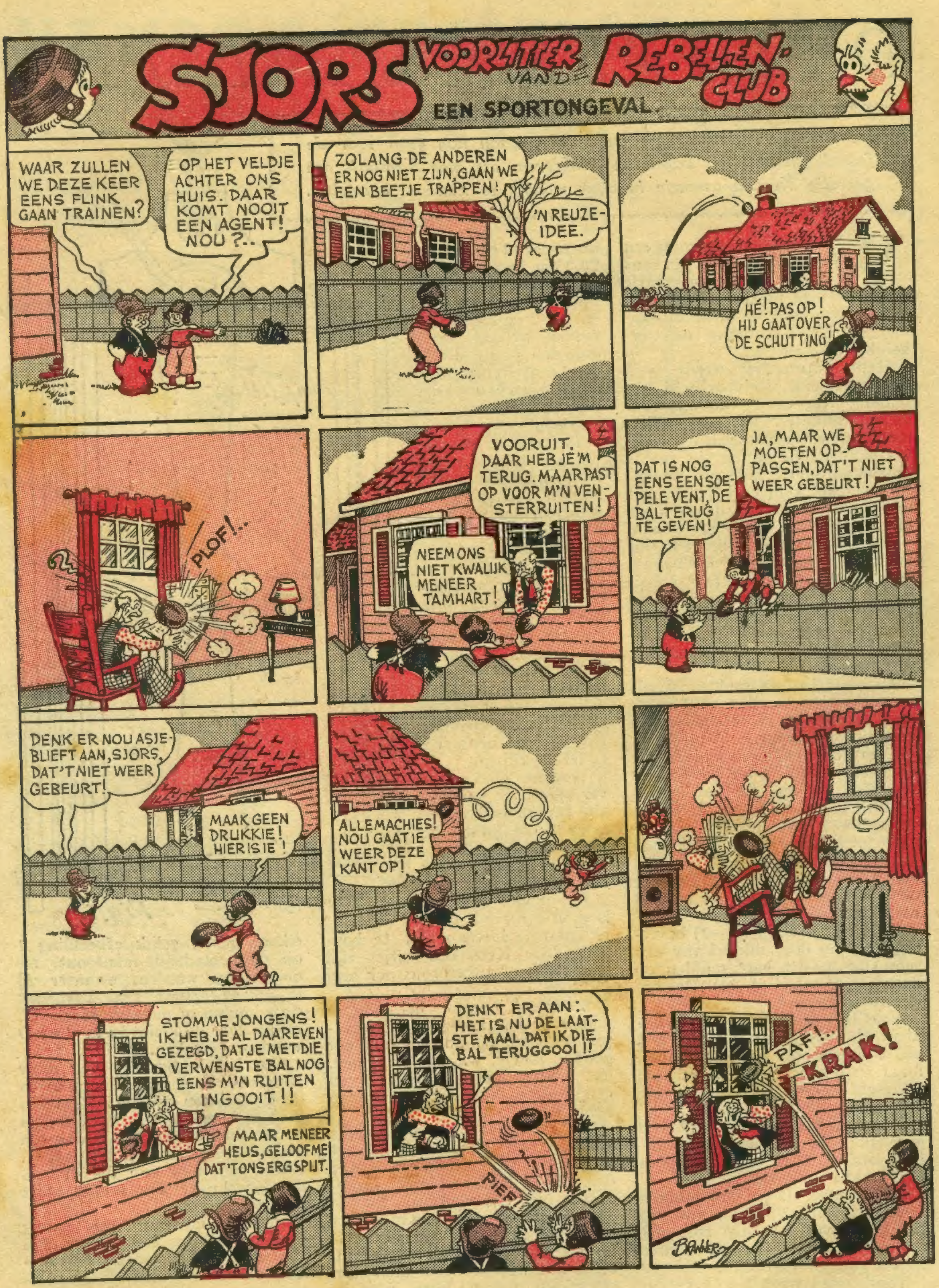
Wanneer je voor het scherm niet over het nodige perkamentpapier beschikt, kun je hiervoor gewoon stevig, wit papier nemen, dat je eerst met een mengsel van gelijke delen lijnolie en terpentijn hebt bestreken.

Nu vraag je aan vader, of die een electrisch snoer door het gat in het dak wil aanbrengen, om er dan aan de binnenzijde een lampfitting met een electrisch lampje aan te bevestigen. Mocht vader hiertoe geen kans zien of heeft hij hiervoor geen tijd, vraag dan, of je dit werkje even door een electriciën moogt laten verrichten.

Het lantarentje wordt nu in elkaar gezet, gelijk afbeelding 1 op deze bladzijde aantoont. De onderdelen worden, wanneer zij in elkaar gepast zijn, vastgezet door houten of metalen pennetjes, welke door de kleintjes in C en D worden gestoken.

Om het lantarentje nog meer Kerstsfeer te geven, kunnen wij in de grote gaten midden in de stijlen C enige blaadjes rode hulst steken en bovendien nog op het dak een kransje van rode hulst leggen. Enfin, dat zijn van die dingen, die ieder naar zijn smaak moet oplossen.

In de gang van onze woning hangen wij ons lantarentje aan zijn ketting op, zodat iedere binnentredende onmiddellijk het prettige gevoel krijgt: Hier wordt het Kerstfeest van ganser harte gevierd!

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB
EEN SPORTONGEVAL.
WAAR ZULLEN WE DEZE KEER EENS FLINK GAAN TRAINEN?
OP HET VELDJE ACHTER ONS HUIS. DAAR KOMT NOOIT EEN AGENT! NOU ?..
ZOLANG DE ANDEREN ER NOG NIET ZIJN, GAAN WE EEN BEETJE TRAPPEN!
'N REUZE-IDEE.
HÉ! PAS OP! HIJ GAAT OVER DE SCHUTTING!
PLOF!..
VOORUIT. DAAR HEB JE'M TERUG. MAAR PAST OP VOOR M'N VENSTERRUITEN!
NEEM ONS NIET KWALIJK MENEER TAMHART!
DAT IS NOG EENS EEN SOEPELE VENT, DE BAL TERUG TE GEVEN!
JA, MAAR WE MOETEN OPPASSEN, DAT'T NIET WEER GEBEURT!
DENK ER NOU ASJEBLIEFT AAN, SJORS, DAT'T NIET WEER GEBEURT!
MAAK GEEN DRUKKIE! HIER IS IE!
ALLEMACHIES! NOU GAAT IE WEER DEZE KANT OP!
STOMME JONGENS! IK HEB JE AL DAAREVEN GEZEGD, DAT JE MET DIE VERWENSTE BAL NOG EENS M'N RUITEN INGOOIT!!
MAAR MENEER HEUS, GELOOF ME DAT'T ONS ERG SPIJT.
DENKT ER AAN: HET IS NU DE LAATSTE MAAL, DAT IK DIE BAL TERUGGOOI!!
PIEF!
PAF!..
KRAK!
BRINNER